

III. felvonás

A Sith Aranykora

6. fejezet

Végítélet

- Upsz, egy kissé hamar jöttünk – törte meg a feszült csendet Rya úrnő, amint a Shadow Knight és a négy kísérőromboló kilépett a hiperútból. A terv szerint pont akkor jönnek, amikor Kayar flottája is ideér, azonban a sith még sehol sem volt. Venn sikeresen megindult öt rombolóval az Ilyum ellen. Már a bolygó körül járőröző köztársasági cirkálók tucatjai is a flotta vesztét jelentenék, ráadásul még ott van az űrvédelem és a közlő erősítés – olyan nincs, hogy támadás esetén senkit se rendeljenek ide. Nemsokára itt lesz a fél Köztársasági Flotta.

Neki meg van öt cirkálója.

- Nem azt mondta, hogy ráérez, mikor kell indulni? – ingatta a fejét Lexy.

- Hát rosszul éreztem – ismerte el a hibáját a sith.

- Szóljunk Kayarnak, hogy fújja le a támadást, aztán húzzunk innen, amilyen gyorsan csak lehet! Csak akkor lett volna esélyünk, ha a semmiből jönnek az erői, ha az ellenség nem számít rá. De most vagy leszednek minket, és aztán őket, vagy a bölcs megoldás mellett döntünk, tehát visszavonulunk.

- Nem megyünk el, felvesszük a harcot – ellenkezett a lány.

- De... oké, legyen. Ám Kayarnak mindenképpen szólnunk kell.

- A-a – rázta a fejét kecsesen a lány. – Nyugi, ez is a terv része, mire a jó öreg sith megjön, szabad útja lesz. Különben is, túl sokba került nekem ez az esély ahhoz, hogy két másodperc után elszalasszam. Ma megvívok a korábbi mesteremmel.

- Értékelem az elszántságát, úrnőm, de nem tudna úgy megvívni azzal a jedivel, hogy mi, az emberei, ne pusztuljunk bele?

- Meglátjuk – vágta rá Rya, aztán koncentrálni kezdett. A legtöbb köztársasági cirkáló már most feléjük vette az irányt, kis szerencséivel a Wrath of Republic is köztük lesz. A fiatal sith hamar ráakadt a célpontra. – Ott van – mutatott rá egy gyors mozdulattal. – Túl sok hajó van körülötte, hogy elintézzük... hagyományos úton.

Ez már nem tetszik nekem – gondolta magában Lexy.

- Mondd csak, te bízol bennem? – fordult felé a fiatal.

- Az életemmel – ismételte az ilyenkor megszokott feleletet.

- Remek, akkor zuhanjunk le! – lobbantak fel az úrnő sárga szemei.

- He?

- Jól hallottad: zuhanjunk le! Nem együnk el, tehát harcolunk. Ha harcolunk, le fognak lőni minket, ha lelőnek minket, a legszerencsésebb az, ha lezuhanunk. Na, ha lezuhanunk, akkor legalább a saját feltételeink szerint fogunk becsapódni. Akkor több lesz a túlélő. Ja, és útközben pörköljük meg a Wrathot! Fel kell szarvaznunk Dural mestert – fejtette ki a kis tervecskéjét Rya.

- De úrnőm, képes... képes lenne több száz, sőt több ezer életet romba dönteni azért, hogy bosszút állhasson? – képedt el Lexy.

- Más sith is megtette már előttem – rántott vállat Rya.

Erre Lexy haptákba vágta magát, és így szólt:

- Megtiszteltetés volt önnel szolgálni...

Sorra zengtek a lövegek az Ilyum felett, a kék egén pedig egy hatalmas csillaghajó suhant alá a csillagok közül. Még most, zuhanás közben is hevesen sorozták a csillaghajót, hatalmas lángfellegek csaptak ki törzséből, roppant páncéllemezek és lövegek váltak le róla az útja során. Ez így folytatódott egy kis, ámde annál jelentősebb ideig, aztán a becsapódásra is sorkerült.

Csupán egy rettenetes lánggomolyag látszott a távolból, bárki azt hinné, hogy nem maradtak, nem is maradhattak túlélők. Egyvalaki azonban mégis akadt a végletekig leamortizálódott hajótesten. Egyvalaki, ki tervvel érkezett ide.

Remek, most tényleg én vagyok az egyetlen túlélő – porolta le magát Rya. Serkesh tanításainak köszönhetően tudta, hogy lehet megúszni az ilyet. Egy karcolás nélkül sikerült neki, ami egy újabb biztató kezdet a nagyúrrá váláshoz vezető úton.

A lány elsőként Lexy holttestét pillantotta meg.

Sajnálom... – mormogta magában, nem ismerte valami régóta, de mégsem volt túl boldog az elvesztése miatt. Ám ez a gyász sem tartott örökké. A lány hirtelen egy ismerős csillaghajót pillantott meg a távolban. Szinte bárhol felismerné a Merciful Judget, s ebben az is sokat segített, hogy érezte rajta a mestere jelenlétét. Az arcáról azonnal eltűnt a bánat, és egy széles, bizakodó mosoly került rá.

Ha Dural tényleg képes volt egyedül, vagy csak minimális kíséret mellett távozni a Wrathról, akkor még van esélye. Ketten lesznek, szemtől-szemben küzdhetnek majd, s a lánynak pont erre van szüksége.

Minden a tervek szerint – ragyogtak fel a sárgás szemei.

A Kalapos nem is tudta, mi ütött belé. Csupán egyetlen életjelet észlelt a Shadow Kinght roncsainál, egyetlen erős, zavarkeltő életjelet. Ha nem is közvetlenül, de valahol legbelül tudta, hogy Rya az. Az úrból szétbombázhatta volna a roncsot, egy egész hadsereget odaküldhetett volna, erre fogta magát és egyedül nekiindult az ádáz küzdelemnek. Az ő tanítványa volt, ő engedte a rossz útra lépni, hát neki is kell megölnie. Ez már csak így járja, amióta halál a halál, és élet az élet.

Egy sithnek nincs kegyelem – ismételte magában a férfi. Bármilyen történet, nehezebbre esik majd megtenni, de meg fogja tenni. Mostanra már kiért a hajóról és félúton járt a sith cirkáló füstölgő roncsaihoz. Érezte, hogy Rya már nincs ott...

Közelebb jár hozzá, mint valaha is gondolta volna.

Hamar tekintgetni kezdett a sziklás terepen, az Erő kiélezte az érzékeit, tudta, mi merre mozdul, egyetlen dolog, egyetlen lény kivételével. Bármennyire is igyekezett, váratlanuk érte a lány feltűnése. A sith az egyik kőrakás mögül ugrott elő, és nem sokkal az orra előtt ért talajt. Mindkét kardját a kezébe vette, s hamar kibontotta a vörösösen izzó pengéket. A sárga szemek, a tetoválások, a ruházat, a kardok... Rya valóban a Sötét Oldal szolgálója lett. Ha nehéz szívvel is, de Dural aktiválta a saját kardját. Mindezt a lány ékes mosolya és huncut nevetése tetézte.

- Nem semmi belépő, ugye? – szólította meg kedvesen, immár kék szemekkel.

- Attól tartok, vége az uralmának, Darth Rya – mordul fel Dural mester, s hamar nekirontott az egykori növendékének. Minél hamarabb túl akart lenni az élete egyik legnehezebb küldetésén (Revan életben hagyása azért egy fokkal rosszabb volt).

A lány értetlenül állt a támadás előtt, de muszáj volt védekeznie. A kékesen ragyogó kard elé emelte a kardjait, aztán szilárdan tartotta magát.

- Hé, meg akarsz ölni? – rivallt rá a meglepett fiatal. Dural következő támadása egyértelmű választ adott a kérdésre. Rya könnyedén kivédte a csapást, azonban nem kontrázott, csak védekezett. Dural pedig mind elszántabban támadott, a gyengeség, a félelem jelének vélte Rya tétovázását.

Az úrnő hamar belátta, hogy ezzel nem megy semmire.

- Elég! – csattant fel haragosan, kezdte unni a jedi vakságát. – Mester, én vagyok az, a tanítványod! – azzal egy újabb támadás érkezett. Dural kiverte a lány kezéből az egyik kardot, aztán ismét támadott. A lány alig tudta lehúzni a fejét.

- Három hétig... most már Serkesht szolgálod!

- Fogd már fel, hogy nem akarok harcolni veled, te szerencsétlen! – rivallt rá idegesen a lány. – Hát jó, harcolni akarsz?

- Nem, de meg kell, hogy öljelek – vágta rá az egykori mester.

- Jó, ezt kapd ki – sóhajtott fel Rya. Hátraszökellt, aztán futott egy darabon, minél messzebb akart kerülni Duraltól. Amikor már úgy érezte, van egy-két másodperce, akkor megtorpant, gyorsam megfordult, s eldobta a fénykardját.

Mire Kon támadhatott volna, Rya már feltartott kezekkel állt előtte.

- Megadom magam – közölte a lány úgy, mintha mi sem lenne természetesebb. – Te jedi vagy, nem végezhetsz egy fegyvertelen személlyel. Nem gyilkolhatsz – eközben a férfi megállt, és fájdalmasan végigtekintett a lányon. – A Tanács elé kell vinned, hogy ők dönthessenek a sorsomról. Bocsi, ez a szabály.

Dural felsóhajtott, aztán Rya nyakához fogta a kardját.

- Eleget hallottunk már a hazugságaitokból – mondta remegő karral, s egyre csak égő, tomboló lelkiismerettel. Eddig kész volt megtenni, de csak harcközben, nem így... nem úgy, ha Rya csak áll és várja a végzetét. Ez tényleg gyilkosság lenne, bűn egy jedi szemében. Márpedig ő olyat nem tehet.

- Ne csináld már, egy oldalon állunk! – magyarázkodott a lány.

- Álltunk, Darth Rya, csak álltunk, te már a Sötétség követe lettél – azzal elemelte a lány finom, szép torkától a kardot. Rya továbbra sem tett semmit, feltartott kezekkel állt, amíg Dural mester mögé nem sétált. A köpenyéből elővett egy energiabilincset (bármennyire is akarta megölni Ryát, felkészült erre az eshetőségre is). Hátrafogta a twi'lek kecses karjait, aki mély szomorúsággal a szívében tűrte, hogy megbilincseljék. Nem épp a világ legjobb érzése az, amikor pont a mestere ejti fogságba a tanítványt, de már csak egy ilyen, elcseszett nap a mai.

A férfi hirtelen meglökte Ryát, aki csak lesett, hogy mi van.

- Indulás, felmegyünk a hajóra! Egy rossz mozdulat és meghalsz – fenyegette a férfi. Rya szíve összeszorult, amiért így kell találkozniuk, de nem volt más megoldás.

- Nyugi, nem vagyok az ellenséged – csitította a lány.

- Fogd be! – lökött rajta egy jókorát Kon.

Rya esküdni mert volna rá, hogy ez volt a leghosszabb út, amit valaha is meg kellett tennie. Dural egy szót sem akart hallani a szájából, nem ölte meg, de mégsem tekintette annak a személynek, aki gyakorlatilag feláldozta magát, hogy ő élhessen. Ám egyszer minden véget ér, a nap is lemegy egyszer, hát ők is felértek a hajóra.

- Oda ülj le! Meg se mozdulj! – parancsolt rá a férfi, miközben a pilótafülke melletti székre mutatott. Nem olyan rossz ülőhely, már ha az embernek nincs hátrabilincselve a keze, az már egy csöppet megnehezíti a dolgokat.

Minden estre, a lány helyet foglalt, aztán türelmesen figyelte, ahogyan a mester felszáll a hajóval. Sokkal nagyobb móka volt az egész, amikor még barátok voltak, s nem ellenségek. Rya tényleg próbált türelmes lenni, nem akarta elsietni a dolgokat. Lehet, hogy sikerült visszamennie a sajátjaihoz, de már kívülállóvá lett. Aztán, úgy fél óra elteltével már csak meg kellett törnie a csendet.

- Éhes vagyok – mondta szelíden, alázatosan, hátha kap valamit.

- Nincs kajánk – vágta rá a férfi, még csak felé sem nézett.

- Nálad mindig van valami, mindig attól félsz, hogy lerobban ez a vacak, és hónapokra itt rekedsz. Még a rejtekhelyeidet is tudom, elmondtad, amikor még tanítottál. Coruscant amúgy is messze lesz.

Dural felmordult, aztán hátrasietett. Úgy két perc múlva jött vissza egy kis zacskóval a kezében. Odahajította a lánynak, aki elkapta, és elmosolyodott a finom rágcsa láttán. Hosszútávon nem lehet jóllakni vele, de azért megteszi. Hamar kibontotta a zacskót, aztán az ölébe tette. A bilincs miatt csak így tudott enni is belőle. Eközben a férfi helyet foglalt a kapitányi szélben, és gondosan megnézte, hogy nem-e változott valami a műszerfalakon, amíg távol volt. Különös, de nem.

Aztán a lányon is végignézett, hamar fel is tűnt neki valami.

- Hátrabilincselten a kezed, nem előre – mordult rá Dural.

- Oké zsenikén, hogy kéne hátrakötött kezekkel ennem? Vagy etetni akartál? – állt meg a lány két kis, lila golyóbis között. Ezekkel volt tele a zacskó. – Azt mondtad, hogy maradjak itt, de attól még átcsúsztathatom a lábaimat a másik oldalra, nem?

Dural tanácstalanul állt a kérdés előtt, a lánynak van igaza.

- Csak szólok, hogy nem a Coruscantra megyünk.

- De miért nem? – kerekedtek ki a lány haloványkék szemei. – Ott van a Tanács! Mindig el akartam menni oda, de sosem tudtam.

- Most se fogsz – vágta rá nemes egyszerűséggel Dural.

- De miért nem? – ismételte a kérdést Rya.

- Mert oda akarsz menni. Sith vagy, az esküdt ellenségem, nem bízhatok meg benned. Feladtad a harcot, velem akartál jönni, de miért is? Ugyan, nekem nem fogod beadni a hős jedi dolgot! Te nem azért adtad fel, mert vissza akarsz jönni, nem... neked terved van, neked egy gonosz, álszent célod van.

Ja, a nővérem megmentése. Baj? – gondolta magában Rya.

- Tehát, bármit is akarsz, az ellenkezőjét fogjuk csinálni. A Dantoinera megyünk, nem a Coruscantra. Ott is van templom, ott is van tanács

- Végül is, oda is el akartam látogatni egyszer. Ezt szeretem a Köztársaságban, tartjátok magatokat az elveitekhez. Bármit is tettem, bárminek is hisztek, megkapom a tárgyalásom, elmondhatom, amit el akarok mondani.

- Ne reménykedj, ott egy csöppet szigorúbban ítélkeznek. Téged, az árulót, Tyrion gyilkosát, a ródiai mészáros, Köztársaság rémét, úgy fognak kezelni, mint egy veszett kutyát. Bármit is mondasz, a végén úgy lecsapják a fejedet, mint annak a rendje.

- Erősen kétlem – mosolyodott el céltudatosan Rya. – Kihagytad azt, hogy én vagyok Darth Serkesh tanítványa. Mindent tudok róla, mindent. Az összes titkát, a nagy terveit, a magasztos céljait, mindent, amivel árthattok neki. És hajlandó vagyok megosztani. Hidd el, ha továbbadom azt, amit megtudtam, szabadon, sértetlenül, füttyörészve fogok kisétálni a karmaitok közül.

- Ugye tudod, hogy itt helyben végezni kéne veled? – mondta Dural, mire a lány csak mosolygott, szinte már gúnyolódott a fiatal természet. – Tudom, érzem, hogy most minden a terved szerint megy. Mégsem teszek semmit.

Ez pontosan így van, mester – visszhangzott a lány tudatában.

Az egykori mester és tanítvány egy kis ideig csöndesen ült, s csak elvétve nézett egymás felé. Aztán Rya már megint úgy érezte, hogy mondania kell valamit. Elvégre bilincsből ül, fogolyként egy köztársasági mellett – hát persze, hogy unatkozik.

- Tudod, az elején azt kívántam, hogy bárcsak meghaltam volna, szóvá is tettem, kértem is tőle. De ő nem... ő nem ölt meg, azt mondta, hogy kínozni fog, amíg be nem adom a derekam. Félttem... rettegettem... szenvedtem. Az volt az életem leghosszabb éjszakája, csupán egyetlen reményem volt: te.

Erre a férfi felsóhajtott, és felé fordult.

- Tudtam, hogy nem hagynál magamra, azt hittem... fontos vagyok neked. Úgy éreztem, már kialakult köztünk valamiféle kötelék. De te mégsem jöttél.

- Volt is, köztem és Rya közt. Te nem ő vagy, te nem vagy a tanítványom – morogta dühösen a férfi. – Azt hiszed, hogy nem próbáltam meg? Azt hiszed, hogy nem kértem meg a Tanácsot, hogy tegyenek valamit? Könyörögtem nekik...

- Nem számítanak a kifogások, cserbenhagytál, magamra maradtam. Magamra... a világ leggonoszabb lényével. Azt hiszed, hogy tudod, mi az a Pokol? Hidd el, sejtelled sincs az igazi szenvedésről. Serkesh nem olyan, mint képzeltem, nem az a bölcs, megfontolt vezér. Ő egy szadista, beteg, beteg állat... egy elmebeteg. Egyedül akart lenni, valaki olyan, aki még nem létezett, és ez a tudat, ez a törekvés az őrületbe kergette. Nem tudod, hogy mit kellett átélnem... el sem tudod képzelni.

- Felesleges járatnod a szád, úgysem fogok egyetérteni veled, sosem fogok szemétkézni a választásod felett. Mert mindig van! – rivallt rá a férfi.

- Igen, lenne? Tudd meg, hogy egyáltalán nincsen. Emlékszem a második napra, elvették tőlem az Erőt, hogy lefoghassanak az örök. Serkesh bejött, kiterítette... kiterített mindent. Azt a sok-sok éles, hegyes eszközt... annyira, annyira félttem. Remegtem, sírtam, zokogtam, de nem hatotta meg. Aztán már könyörögtem, hátha megúszom, hátha nem mar belém azokkal az éles valamikkel. Ő csak felnevetett, aztán elpakolta a dolgait és elsétált. Azt mondta: holnap folytatjuk.

- Figyelmeztetek, sith: lehet, hogy a mestered voltam, de nem foglak megszámni.
- Ezt minden nap eljátszotta velem, minden egyes reggel. Egyfolytában féltém, azon... azon tűnődtem, hogy ma is blöffölni fog, vagy tényleg „*vagdosni*” kezd. De nem tette, csak rettegésben tartott, halálos félelemben. Fogalmam sem volt, hogy miért, nem értettem, mit akar elérni vele, csak azt tudtam: nem történhet mag a nap, amikor tényleg nekem esik. Nem történhet meg... mert nem fogom hagyni.
- Igen, ezért inkább a tanítványa lettél. Úgy táncoltál, ahogyan ő fütyült, és most is azt teszed. Lehet, hogy tényleg megtörtént veled ez a sok borzalom, lehet, hogy most azt hiszed, szökésben vagy, de értsd meg: pont azt teszed, ami ő akar. Miatta vagy az ellenségem, miatta nem szánhatlak meg téged – vágta hozzá Dural mester.
- Elfogult vagy a sithekkel szemben, mindennél jobban gyűlölöd őket. Ezért és nem Serkesh miatt fordultál el tőlem. Egyébként tévedsz, neki nincs hatalma felettem. Csak azt hiszi, hogy a szolgája vagyok, de valójában mindig is a saját utamat jártam.
- Csak azt hitted – jelentette ki a férfi. – Most is úgy véled.
- Pedig nem, tudom, elég csalóka a látszat, de több lapul a háttérben, mint azt gondolnád. Serkesh azt mondta, hogy addig kínoz, amíg meg nem tör, hogy utána a szolgájalehessek. De nem tört meg – erre a férfi megint figyelni kezdett. – Aznap, még az első éjjel, sokat járt a fejem, rengeteget gondolkodtam. Tudtam, hogy most okosnak kell lennem. Bármennyire is reménykedtem benne, hogy megmentesz, tudtam, hogy mindenképpen magamra leszek utalva egy ideig. Serkesh sok mindent mondott, de arra nem tért ki, hogy mi lesz akkor, ha már az első nap szolgálni akarom őt. Úgy véltem, ha nagyon nekem esik s mindenképpen szolgálnivalónak akar, akkor csak idő kérdése, hogy megtörjön. Hát megadtam, amit akart: egy megtört lelket.
- Mi van? Te meg miről beszélsz? – kezdett kapizsgálni valamit Dural.
- Pár perce mondtam, hogy sírva könnyörögtem neki. Azt mondtam, hogy szolgálni fogom, vakon fogom követni, ha meghagyja a testi épségemet. De csak színleltem a sírást, nem voltak igaziak a könnyeim. Ezt minden nap eljátszottam, ahányszor csak bejött hozzám, csak így tudtam megúszni az igazi kínzást, csak így érhettem el, hogy ténylegesen sosem törhessen meg. Félni féltém, sőt rettegtem, de ugyan... én már tizenhét éves koromban galaxisokat mentettem, engem nem lehet megtörni egy kis bezártsággal és néhány hegyes szerszámmal.
- Szóval, azt állítod, hogy te csak eljátszottad a sithet? – nem tudni, hogy miért, de Dural valami miatt hajlani kezdett a lány igazára.
- Nem is akárhogy – csillantak fel Rya szép, kék szemei. – Mindent megadtam neki, amit csak akart. Lestem a kívánságait, még a lábát is hajlandó voltam megmosni, és amikor előjött a tanítvány téma, azonnal térdre borultam előtte. De nem volt igaz, az egész csak egy nagy, mesterien szőtt színjáték volt. Persze egy kicsit tovább kellett játszanom a szerepet, túljátszanom, ami azt illeti, mert a lovasság elfelejtett megérkezni. De mit mondhatnék, csak sikerült.
- Érdekes – hümmögte a férfi. – De attól még köztársaságiakat öltél, nem is keveset, sőt képes voltál megölni Tyriont, az admirálist! Ezt mivel magyarázod?
- Tettem, amit tennem kellett. Ezt nem azért mondtam el, hogy megszánj, hogy megsimogass, vagy akár együtt érezz. Azt akarom, hogy végre megértsd, milyen

reménytelenül szar helyzetbe kerültem. Igen, tettem néhány rossz dolgot, de csak azért, mert rákényszerültem. Mellesleg, én inkább Malak erőit cincáltam, tehát, ha összességében nézzük, felétek toltam a mérleget.

- Nem számokban mérik a barátaid, a bajtársaid életét.
- Valóban nem, de ez van, ezek voltak a lehetőségeim. Vagy küzdök, ellenállok, és aztán megtörök, tehát tényleg a tanítványa leszek, vagy pedig csak eljátszom a hú talpnyalót, abban a reményben, hogy egyszer megszökök, mint most.
- Ja, jól megszöktél – mutatott a bilincsre Dural.
- Még mindig jobb, mint ott – panaszolta Rya, miközben egyre fogyott a rágcsa.
- Elnézést, el sem tudom képzelni, milyen rossz dolgod lehetett a seregnyi szolgálód közt ülni, úrnőm – gúnyolódott egy kicsit Dural.
- Nos, én inkább rád szavazok, mindaddig, amíg nem kell veled egy fürdőben lubickolnom, és azt játszom, hogy a szeretőd vagyok.
- Azt meg miért csináltad? – ráncolta a homlokát Dural.
- Tettem, amit tennem kellett – vágta rá dacosan Rya. – Serkesh sosem engedett volna el erre az akcióra, ha nem teszem meg. Az övé maradtam volna, talán egy életre. De így... fájó emlék, de mindenképpen megérte.
- És miért nem tudtál úgy megszökni, mint a normális emberek?
- Twi'lek vagyok – szögezte le a lány. – Lehet, hogy a nagyúrnak már bomlik az elméje, de attól még mindig zseni marad. Mindig figyelt valaki, bármennyire is volt meg a szabadság illúziója. Ha egyszer csak gondolok egyet és elkötök egy kompot, még a hangárból sem jutottam volna ki, de ha mégis, utánam mennek és megölnek. Sosem értem volna el a Köztársasági úrt, ám akkor sem úsztam volna meg, ha mégis sikerrel járok. Levadásztak volna, mint egy kutyát.
- Mert így nem fognak érted jönni, úrnő?
- Korán érkeztem, de konok voltam, ezért harcoltam. Lelőtték a hajómat, te meg utánam eredtél. Harcoltunk, győztél, elfogtál és most a Tanács elé viszel, legyen az bármelyik is. Serkesh felfogása szerint, ha a tanítvány elbukik, akkor gyöngé, és ha még arra sem képes, hogy visszajusson hozzá, akkor nem érdemes a Tanítvány címre. Ezért nem torolta meg rajtam Xesh halálát, és ezért nem küld utánam senkit. Azt fogja hinni, hogy elcsesztem, ezért hagyni fogja, hadd főjek a saját levemben.
- Fogsz is – szögezte le a férfi.
- Állok elébe!

A Dantooine mindig is szép hely volt, az ember még akkor is gyönyörködni próbál benne, amikor bilincsből lökdösik végig az utcákon. Ennek ellenére Rya tökéletesen elégedett volt a helyzetével, beszélni akar, márpedig a szavakat nem fékezhetik meg a láncok. Fény fog derülni az igazságra, s akkor biztosan szabadon engedik.

- Nocsak, nocsak – törte meg Bastila selymes, ámde gúnyolódó hangja a feszült csendet. Rya nem hitte volna, hogy őt is a templomban fogják találni. – Az eltévedt gyermeket pont a mestere kerítette kézre. Milyen érzés veszteni, úrnő?

- Te mi keresel itt? Nem Revan... vagyis, izé... mindegy – hebegte a lány.
- Tényleg, te hogy kerülsz ide? – kíváncsiskodott Dural.
- Vakáció – nevetett fel a nő. – Egyébként fontos dolgunk akadt, és muszáj volt visszajönnünk, de folytatjuk a keresést, amint rendeződtek a dolgok – aztán ismét a lány felé fordultak a kék szemek. – Szerencséd, hogy Dural győzött le. Bárki más megölt volna, szinte bárki... – célzott egy nagyon is egyértelmű dologra Shan. Ő is megkegyelmezett már egy sithnek, és egészen jól sült el a dolog.
- Tudom, de már nem számít. Meghallgatnak.
- Hát... ne reménykedj – sejtette a Kalapos.

Kisvártatva beértek a Tanácsterembe, ahol Zhar Lestin, Vandar Tokare, Dorak, és Vrook Lamar mesterek már várták őket. Rya érezte, hogy most rögtön meg fogják tartani a tárgyalását, ami egy bizonyos szemszögből jó, de másikból rossz. Ő azt hitte, még lesz egy kis ideje, pár óra, egy nap, vagy akár egy hét is. Úgy bőven megtörténhetett volna, amit annyira várt, de így már nem lesz olyan könnyű dolga.

Hiányzik a döntő bizonyíték.

- Darth Rya – szólította meg Vandar mester. A kicsi zöld lény akaratlanul is Khar mesterre emlékeztette, aki pedig Yodára. – Meglep, hogy sikerült elfognunk téged.
- Kon Dural, ezzel nagy szolgálatot tettél a Köztársaságnak – helyeselt Dorak.
- Köszönöm, mester – hajtott fejet a férfi.
- Nincs sok időnk, sajnos sietnünk kell – szólalt fel a tapasztalt Vandar. – Most fogjuk eldönteni a sith sorsát. Dural, a szavadat adod rá, hogy egyet értesz velem, bármi is legyen az ítélet? Hajlandó leszel fejet hajtani a tanítványod halála felett?
- Igen – vágta rá közömbösem a férfi. – Ő nem a tanítványom többé.
- Ez esetben maradhatsz, de távozz, ha másképp gondolná a szíved. A Sith ádáz, kegyetlen dolgokat művel az elmével, sokan a legfőbb gyengénket használják ki: az érzéseket – ekkor a lány felé fordult. – Mi objektívan ítélezünk majd feletted. Hiába könyörögsz, ha úgy adódik, el fogjuk venni az életed.

Milyen megnyugtató – gondolta magában Rya. – De mindent számba fogtok venni, meghallgattok, igaz? – mind a négy tanácstag bólintott.

- Esetleg szeretnél valamit mondani? – kérdezte Zhar mester.
- Inkább a végére hagyom – gondolt egyet a lány.
- Ahogy gondold – bólintott rá Lamar. – Ne fecséreld a szót, mind tudjuk, hogy ki, mind tudjuk, hogy mi vagy te. Elárultad a Köztársaságot, elárultad a Rendet, felégettél mindent, amid csak volt az új mestered, Serkesh miatt. A formáság kedvéért most tiltakozhatsz, ha akarsz, de nincs sok értelme.
- Tiltakoznék is – vágta rá a fogoly. – Tudom, hogy önök előre eldöntötték, mit tesznek majd, ez már abból is látszik, hogy tegezni sem méltatnak. De arra kérem magukat, gondolják át, mit tesznek. Én kényszerből cselekedtem, amit tettem, azt azért tettem, mert nem volt választásom. Serkesh bezárt, kínzott, szenvedtetett, de nem tört meg. Eljátszottam, hogy a tanítványa vagyok, eljárítottam, hogy szeretem őt, mindent megtettem, amit csak kellett a Köztársaság java érdekében.
- Fejtsd ki! – mordult rá Dorak.

- Tudtam, hogyha ellenállok, meg fog törni. Az erőtlenség szolgája lettem volna, a tehetetlen bája, de nem lettem. Inkább megragadtam az első kínálkozó lehetőséget, és szolgálni kezdtem. Ő azt hitte, már ural, de valójában a saját utamat jártam. Végig úgy kavartam a lapokat, hogy végül ti és ne ők győzzenek.

- Azáltal, hogy köztársaságiakat mészárosoltál? – mutatott rá Lamar mester.

- Csak színjáték volt, olyan kevés kárt okoztam nektek, amennyire csak lehetett. De azért kellett, hogy hiteles legyen. Első sorban Darth Malak ellen mentem, messze több kárt okoztam neki, mint nektek. Így mindketten gyengültetek, de ők gyorsabban, mint ti. Ez az egyetlen dolog, amiért még nem tudtak összezúzni benneteket.

- És erre mi a bizonyíték? – Rya ekkor kíváncsian tekintett körbe.

- Még semmi, csak én és szavam. Itt vagyok, mert itt akarok lenni, elszöktem. De nem csak pusztán elszaladtam, először is öt birodalmi cirkálót küldtem a vesztébe, köztük a zászlós hajómat, a Shadow Knightot. A terv az volt, hogy Darth Kayer erőivel együtt indulok útnak, de én szándékosan előbb jöttem. Nem szóltunk neki, ezért, ha jól sejtem, mostanra már ízzé-porrá lőttétek őket, mert tudátok, hogy jönnek. Mindez nekem köszönhető, az én érdemem... is.

- Igen, tényleg volt egy támadás. Győztünk, mert vártunk rájuk – mondta Vadar. – Ugyanakkor, nem tudhatjuk, hogy ezzel egy szerencsétlen baklövést, vagy egy igaz, nemes tettet hajtottál végre. Egy nemes tettet, amivel a sajátjaidat is elárultad, nem csak minket. Hiába mentegetőzöl, úrnő, bünt követtél el és meg is fogsz fizetni érte. A Jedi Rend nem egy kegyes szeretetszolgálat, ahol minden jöttment kegyelmet kap.

- Nem, de attól még bajban van a Köztársaság, szükség van minden lehetséges eszközre, ami csak a kezetekre kerül. Szükségeitek van rám.

- Csak akkor, ha mellettünk állsz, amit kételek – mondá Lamar.

- Pedig így van, igazat mondok – jelentette ki Rya.

- És ezt miért kellene elhinnünk, sith? – mordult fel Zhar mester.

- Mert igazat mondok? – taglalta az egyértelműt Rya. – Ugyan már, most mondtam el, hát nem figyeltetek? Csak játszottam a megtörtet, csak tettem a tanítványt, de valójában végig a Köztársaság felé húzott a szívem. Tettem, amit tennem kellett, ám még közben is felétek akartam billenteni a mérleget. Megszöktem, amint csak lehetett, és most itt vagyok, hogy segítek nektek. Hát nem értitek?

- Azt mondtuk, hogy meghallgatunk, nem azt, hogy meg is értünk.

- Látod, én megmondtam: nincs kegyelem – súgta a lány fülébe Dural. – A színjáték ezzel véget ért, úrnő.

- Ez nevetséges! – fakadt ki a haragjában Rya. A bilincs majdnem beleszakadt a kézmozdulataiba. – Ti mesterek vagytok, a Rend legnagyobbjai. Hogy... hogy nem tudjátok eldönteni, hogy egy tizenkilenc éves lányka igazat mond-e, vagy sem?!

- Eldöntöttük: nem mondasz – szögezte le Vadar.

Nem hiszem el... – ingatta a fejét Rya.

- Az elhangzottak nem befolyásolják az ítéletet. Serkesh nagy fenyegetést jelent, valamit, amit már itt is megérezni. Badarság lenne életben hagyni a tanítványát – mondta Lamar mester, s mindenki bólogatni kezdett Rya körül, Dural kivételével.

- Most... most tényleg meg fogtok ölni? – hitetlenkedett Rya.

- Én megmondtam – kommentálta az eseményeket Dural.
- Azt javaslom, most hajtsuk végre az ítéletet – hangzott Vander kis, zöld szájából.
- Ácsi, ácsi – csillantak fel a lány szemei. – Több hasznomat veszitek élve, mint holtan. És, ha nem csapjátok le a fejemet most rögtön, akkor el is mondom: miért.
- Hallgatunk – vágta rá szkeptikusan Zhar.
- Információ. A közelében éltem négy hónapig, mindent tudok, ami ő. És ha nem töltök meg, akkor hajlandó leszek beszélni.
- Alkudozni akarsz? – vakarta a fejét Dural.
- Serkesh minden apró titka az életemért cserébe. Na, ez csak megéri, nem?
- Meg – bökte rá Dorak. – Ha értékes.
- Óh, ez bőven megéri, de előbb várunk. Holnap ilyenkor újra össze fog ülni a tanács, és akkor úgy fogok csicseregni, akár egy énekesmadár – jelentette ki a lány céltudatosan. – Ha most beszélnék, féltő, hogy a hamar a padlón végezné a fejem.
- Honnan veszed, hogy nem ölünk meg itt és most?
- Honnan veszed, hogy nem ölnek meg holnap? – súgta a fülébe Dural.
- Addigra már lesz bizonyítékom. Hinni fogtok nekem.
- Én azt mondom, csak nyerni akar egy napot – vetette fel Zhar.
- Szerintem is – vakarta az állát Vander.
- Egyet értek – bólintott egyet Lamar.
- Oó... – kezdett aggódni Rya. *Megérte ez neked?*
- Rendben kiscsillag, adunk neked egy napot – helyeselt Dural, de így kimentette őt a szorult helyzetből. – Ha nem mondasz semmi értékeset, meghalsz, ha mégis, nos... szerintem akkor is. De azt javaslom a tanácsnak, hogy adjanak neki egy kis hajtóerőt. Valamit, amiért már csicseregne egy madárka.
- Rendben – bólintott rá Vander, aztán Rya felé fordult. – Amennyiben értékes információkat mondasz, meghagyjuk az életed. Életfogytiglant kapsz.
- Megteszi – mosolyodott el a lány. – Valaki elvezetne? – erre Dural felsóhajtott és a dantooinei akadémia jól elrejtett fogdájába kísérte a fiatal. A mesterek megvárták, amíg a kis twi'lek és a mestere távozik, aztán összenéztek.

Néhány lélegzetvétel után Dorak szólalt meg először.

- Mindenképpen meg fogjuk ölni, Serkesh irányítása alatt áll.
- Valóban. Ha Serkesh végig ott volt a háttérben, akkor könnyen ő lehet a felelős Hans Arkam árulása miatt is. Őt csak egy hétre vesztettük el, és árulóvá lett. Rya négy hónapot töltött el nála, ha egy hét elég volt arra, akkor vele bármit megtehetett. Megölte Tyriont, aztán százazrekkel végzett, nem állhat a mi oldalunkon.
- Pedig őszintének tűnt – vetett fel a lehetőséget Lamar. – A halálbüntetésnek az a legnagyobb hátránya, hogy visszafordíthatatlan. Ha megöljük őt és mégis ártatlannak bizonyul, akkor szörnyű hibát vétünk.
- De közel sem akkorát, mintha életben hagynánk – ingatta a fejét Vander. – Még ha igaz is, amit mond, a Sith akkor is a hatalmába kerítette az elméjét. Sajnálatos az, ami tennünk kell majd, de ne feledjük: a legjobb eshetőség az, ha Rya agyamosott,

akárcsak Arkam tábornok volt. Ez esetben a lány őszintén cselekszik, igazat mond, mert azt hiszi, hogy igazat mond. Segít nekünk, mert azt hiszi, hogy segít.

- Valójában pedig úgy táncol, ahogy Serkesh akarja. Ezeket ölt, de nem érzi a súlyát, ez az egyértelmű bizonyíték. Én nem láttam benne bűntudatot.

- Senki sem, mert nem létezik. Rya egy gyilkos.

- Nem az a szokás, hogy megtisztítjuk az agy mosottak elméjét? – vetette fel Lamar.

- Túl kockázatos, a lány Serkesh akarata szerint cselekedett, tehát a mestere tudhatja, hogy hol keresse. Hamar visszaszerezné.

- Sajnálatos, de nincs választásunk: meg kell ölnünk.

Eljött az este, Rya nyugodtan, nesztelenül üldögélt a cellájában. Kapott egy napot, egy ajándékot, amiből még ezer, meg ezer is eljöhet. Minden a tervén, minden az időzítésen múlik. S ő teljesen biztos benne, hogy minden jól halad majd. Hamar széles, örömteli, s egyúttal céltudatos mosoly húzódott az arcán.

Minden a tervek szerint...